

[Paul Møller.]

og i toppen; men ærlig talt, er det ikke således efter vort bestående skattesystem, at vi i hvert fald har proportionalsskat i toppen? Har vi nogen sinde haft et skattesystem, der ikke havde proportionalsskat helt oppe i toppen? Man slutter jo stigningen i skatteskalaens procentsatser et eller andet sted, hvorved man altid vil få proportionalsskat helt oppe i toppen.

Vi har ment, at det kunne være rimeligt at slutte progressionen ved 80 pct., og jeg har da også forstået på den højtærede finansminister af en artikel, han skrev i tidsskriftet Verdens Gang for ca. halvandet år siden, i december 1958, at han i høj grad var inde på tanken om at gennemføre en proportionalsskat, der også kom de meget store indkomster i landet til gode. Derfor tror jeg i og for sig, det kun kan blive trakasserier at diskutere dette problem. Vi er i princippet enige om, at vi skal over til en proportionalsskat, og vi ved, at enhver skatteskala må blive proportional i toppen; det, vi sigter imod gennem dette forslag, er at få proportionalsskat så langt oppefter fra bunden som muligt.

Vi kan vel også være enige om, når vi ser på spørgsmålet om skatteprocentens størrelse, at det alt taget i betragtning må være en fordel, både skattepolitisk og af hensyn til samfundsøkonomien, om vi kan holde den proportionale skatteprocent så langt nede som muligt. Den højtærede finansminister har selv været inde på dette, og et af de synspunkter, han fremførte, var, at man skulle opgive fradragsretten. Vi ved, at den kamp, han her har ført, har været forgæves. Det, at den højtærede finansminister har bidt sig fast i denne ensidige vurdering af problemerne, at skattefradragsretten skulle væk, har medført, at vi ikke har fået nogen skattereform.

Den højtærede finansminister fremsatte i 1954 et skattereformforslag, hvorefter han skulle kunne nå ned til en lav skatteprocent, nemlig 17, uden skattefradragsretten. Vi foreslår, at man kommer ned på 16 pct., og det skulle dog alt taget i betragtning, med skattefradragsretten i behold, være en fordel også for indkomststigninger, at procenten, endog efter skattefradraget, kan holdes lavere, end den højt-

ærede finansminister foreslog i 1954. Den højtærede finansministers forslag var den gang 17 pct. uden fradragsret, og forslaget gik blandt andet ud på, at man skulle lette mulighederne for lempelser ved indkomststigning, men den højtærede finansminister ved godt, at han ikke i dette forslag havde noget nedslagsbeløb for indkomststigninger. Reglen om 30 pct.s nedslag kom først ind i vor skattelovgivning i 1956.

Jeg tror, at den højtærede finansminister vil give mig ret i, at det var egentlig lidt modvilligt, den højtærede finansminister gik ind på den tankegang, og det var også lidt modvilligt fra vor side, for vi syntes, det var en gal regel, en skatteteknisk forkert regel og en regel, der måtte komme til at ramme mennesker senere, som den i første omgang tilsyneladende var en fordel for. Jeg kan derfor ikke forstå andet, end at den højtærede finansminister bevidst prøver på at skabe et modsætningsforhold her ved ikke at gå ind på den hovedidé, at det er godt at få den proportionale skatteprocent så langt ned som muligt, og at det er i sig selv bedre, også for indkomststigningerne, at arbejde med et system, hvorefter man har en lav, ensartet skatteprocent, end med en progressiv skala, hvis virkninger man må neddæmpe gennem denne kunstige nedslagsregel, vi har i vort nuværende skattesystem.

Den højtærede finansminister gjorde nogle bemærkninger om spareforslagene. Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at vi har allerede fremsat en lang række spareforslag; vi er derimod ikke blevet forvænt med en venlig modtagelse, undtagen her i salen. Her har vi mødt venlighed nok fra forskellig side over for vore spareforslag, men når de så går i udvalg, besætter regeringspartierne formandspladsen, og så er der ikke nogen iver fra de socialdemokratiske formænds side for at fremme disse spareforslag, så besparelserne kan være med til at finansiere den skattelettelse, der her er tale om. Derfor må jeg måske have lov til at opfatte den højtærede finansministers bemærkninger om spareforslagene som et tilsagn om, at den høje regering vil anmode de socialdemokratiske udvalgsformænd om at fremskynde arbejdet i udvalgene, der er nedsat om spareforslagene,